

ת"ד 103/12/15 - מדינת ישראל נגד נועה שפיר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 103-12-15 מדינת ישראל נ' שפיר
תיק חיצוני: 225859/2015

בפני	כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	נועה שפיר ע"י ב"כ עו"ד לימור

פסק דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים בגין אי ציות לתמרור 301, עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.5.16, בשעה 12:00 לערך נהגה הנאשמת ברכב ברמת גן, ברחוב ניצנים, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעה לצומת עם שדרות העם הצרפתי, נכנסה לצומת מבלי לציית לתמרור 301 המוצב בכיון נסיעתה, לא נתנה זכות קדימה לרוכבת קטנוע, ליזה שיק, שנסעה אותה עת בשדרות העם הצרפתי, מכיוון מזרח למערב ומשמאל לימין כיוון נסיעת הנאשמת, נכנסה לצומת, חסמה דרכה וגרמה לרוכבת לבלום ולהחליק עם רכבה.

כתוצאה המתאונה, נחבלה בגופה הרוכבת המעורבת וניזוק רכבה.

הנאשמת כפרה באחריותה לגרם תאונת הדרכים וביום 24.5.16, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - ליזה שיק, הנהגת המעורבת.

עד תביעה מספר 2 - רס"ב מוטי כליף, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/2.

עד תביעה מספר 3 - רס"ב בועז חג'בי, בוחן תנועה, מטעמו הוגשו תרשים וחוו"ד מומחה, שסומן ת/3.

עמוד 1

עדת תביעה מספר 4 - רס"מ ליאורה ימין, מטעמה הוגשה הודעת הנאשמת, שסומנה ת/4.

כמו כן, הוגשו בהסכמה תעודה רפואית על שם ליזה שיק, שסומנה ת/1 וטופס הודעה על תאונת דרכים שרשמה הנאשמת, שסומן ת/5.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד והוגשו: הודעתה של עדת תביעה 1 במשטרה, שסומנה נ/1, תמונות שסומנו נ/2 - נ/3 ופלט שיחות, שסומן נ/4.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

עדת תביעה 1 העידה כי נסעה ישר, בשדרות העם הצרפתי ובהגיעה לפני הצומת האמור, הגיח לפתע רכב הנאשמת, מימינה והיא בלמה והחליקה כ-10 מטרים על הכביש.

העדה מסרה כי כאשר הבחינה לראשונה ברכב, הוא כבר היה בתוך הצומת.

העדה נחקרה והשיבה כי נסעה במהירות של 40 קמ"ש לכל היותר, כפי שהיא נוהגת תמיד וכאשר הגיעה למרחק של כ-10 מטרים מהצומת, החלה לבלום ולהחליק, אף שהבחינה ברכב "עוד הרבה קודם", ממרחק של 40 מטרים לערך או אולי 20-30 מטרים, מעט לאחר שפנתה שמאלה מרחוב טובים.

העדה נחקרה והשיבה כי החליקה לפני הצומת וגם בסוף ההחלקה, לא הגיע הקטנוע לצומת.

העדה נשאלה מדוע מסרה במשטרה כי ראתה את הרכב לראשונה ממרחק של 10 מטרים ולא כפי שהעידה בבית המשפט והשיבה כי בחלוף שנה, היא מאמינה כי מה שמסרה בעבר, היה מדויק יותר.

עוד נשאלה העדה, מדוע לא מסרה במשטרה, כי רכב הנאשמת נכנס לצומת והשיבה כי הרכב נכנס לצומת והגיע עד לנתיב הנגדי.

העדה נשאלה אם כאשר הבחינה ברכב לראשונה, הוא היה לקראת השלמת הפניה והשיבה כי הבחינה בו לראשונה יוצא מרחוב ניצנים, לאחר שלא עצר והמשיך בנסיעה שוטפת לתוך הצומת.

העדה התבקשה לסמן על גבי ת/3, היכן היה הרכב, כאשר הבחינה בו לראשונה וסימנה זאת ב-X, במרכז המסלול לכיוון מערב בשדרות העם הצרפתי וסימנה באמצעות X מוקף בעיגול, היכן היה הקטנוע, בשלב זה.

העדה נחקרה והשיבה כי החליקה לפני הצומת והבחינה ברכב במהלך כל מסלול כניסתו לצומת, אף אם במשטרה מסרה כי הבחינה בו ממרחק של 10 מטרים בלבד.

העדה נשאלה מדוע לא מסרה במשטרה כי הרכב נכנס לצומת והגיע עד לנתיב הנגדי והשיבה כי מסרה כי הרכב לא מתכוון לעצור וזה היינו הך.

ביחס לתמונות שסומנו נ/2 ו-נ/3, השיבה העדה כי אין הן מייצגות את מיקום רכב הנאשמת, כאשר הבחינה בו וכי הרכב

היה קדימה יותר, בנסיעה שוטפת.

עד תביעה 2 רס"ב כליף, עורך דו"ח הפעולה, נחקר והשיב כי רשם את דברי הצדדים המעורבים בתאונה, כמפורט ב-2/ת.

עד תביעה 3, רס"ב חג'בי, העיד כי הגיע למקום התאונה ביום 28.11.15 וערך תרשים של הצומת, בהתייחס לכיווני הנסיעה של הצדדים וכן, קבע את שדה הראיה, בכיוון נסיעת הנאשמת, לפחות 25 מטרים שמאלה.

העד נחקר והשיב כי לא ערך תרשומת לגבי אופן קביעת שדה הראיה, אך כעניין שבשגרה, הוא מגיע לזירת תאונה עם רכב משטרתי מסוג ברלינגו, מעמידו בקו התמרור ובקו הצומת וקובע את שדה הראיה.

העד לא ידע לומר אם יש הבדל בין שדה הראיה מרכב הנאשמת לזה מרכבו.

העד נחקר והשיב כי לאור הנתונים שהציג בפניו הסנגור, הרי שהמרחק אותו עברה המעורבת בתאונה, במהלך זמן התגובה שלה, עמד על כ-13 מטרים.

העד נשאל אם לאור העובדה כי העדה מסרה כי ראתה את רכב הנאשמת ממרחק של 10 מטרים והגיבה והמרחק שעברה הוא, כאמור לעיל, כ-13 מטרים, נכון לומר כי כלל לא הגיעה לצומת, בזמן התאונה, תוך שהסנגור הפנה אותו לאמור בהודעת העדה במשטרה והשיב כי לא נטען שם כי נפלה לפני הצומת. הסנגור הפנה אותו לעדותה של העדה בבית המשפט והעד השיב כי אין לו די נתונים להתייחס לעדותה זו ואינו יכול לקבוע איזה מרחק עבר הקטנוע במהלך הבלימה והיכן נפלה המעורבת, האם בתחום הצומת אם לאו.

העד נשאל כמה זמן לוקח לרכב הנאשמת לבצע פניה שמאלה בצומת והשיב כי אינו יכול להשיב מבלי לערוך ניסוי מתאים.

עד תביעה 4, רס"מ ימין, גבתה את הודעת הנאשמת במשטרה ונחקרה לגבי תשובה שנרשמה מפי הנאשמת, ממנה עולה כי עשתה שימוש בטלפון נייד במהלך האירוע וכאשר טען בפניה הסנגור כי מדובר בטעות קולמוס, השיבה כי אינה יכולה לשלול או לאשר טענתו.

בהודעתה במשטרה, ת/4, מסרה הנאשמת כי נהגה ברכבה ברחוב ניצנים ובהגיעה לצומת עם שדרות העם הצרפתי, האטה, בהתאם לתמרור המוצב בכיוון נסיעתה, הבחינה באופנוע משמאלה, במרחק וכאשר הבחינה בה הרוכבת, נבהלה, בלמה והחליקה, כ-2 מטרים מרכב הנאשמת.

לגרסתה, כאשר הבחינה בקטנוע ואף שהיה מרוחק ממנה, עצרה את רכבה. כמו כן, מסרה כי שדה הראיה היה תקין ופתוח ובתשובה לשאלת השוטרת, האם וחחה בטלפון או סמסה בזמן התאונה, השיבה, לכאורה, "כן".

ב-5/ת, פירטה הנאשמת את עובדות המקרה בכתב ידה וציינה כי נסעה ברחוב ניצנים, נתנה זכות קדימה וכאשר חזית רכבה הייתה בקו הצומת, הבחינה במעורבת, ממרחק של כ-2 מטרים, בולמת בבהלה ונופלת.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשמת בבית המשפט והראיות שהוגשו מטעמה:

הנאשמת העיד כי נהגה ברכב כמפורט לעיל וכי הצומת מוכר לה היטב, שכן היא מתגוררת במקום ויודעת כי יש ילבצע את הפניה בזירות רבה. לגרסתה, גלשה באיטיות לעבר הצומת, עצרה, בטרם הפניה וכאשר חזית רכבה אינה בולטת לתחום הצומת ואז הבחינה ברוכבת הקטנוע בולמת ונופלת מרכבה, לפני הצומת.

בנוגע לשימוש בטלפון הנייד, טענה כי מדובר בטעות של השוטרת וכי יש בידיה פלטים מחברת הסלולר, בהם ניתן לראות כי לא עשתה כל שימוש בטלפון הנייד במהלך האירוע.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי אינה יכולה לדעת מדוע בלמה המעורבת, שכן היא עצרה את רכבה, במקום שניתן לראות ב-2/נ-3.

הנאשמת נשאלה אם עצרה את רכבה לאחר שהבחינה במעורבת בולמת ונופלת והשיבה כי אין זו גרסתה אלא גרסתה של המעורבת.

הנאשמת נשאלה כיצד היא מסבירה את העובדה כי הבחינה במעורבת רק ממרחק של 2 מטרים, כפי שמסרה ב-4 וב-5/ת והשיבה כי יש לה אומדן לקוי של מרחקים.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את ראיות הצדדים, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא הוכיחה אשמת הנאשמת, מעבר לכל ספק סביר.

גרסת המאשימה, לפיה, המעורבת בלמה והחליקה בשל כניסת הנאשמת לצומת, סבירה בדיוק כמו גרסת ההגנה, לפיה, המעורבת סברה, בטעות, כי הנאשמת לא תעצור את רכבה ולכן בלמה והחליקה, עוד בטרם כניסתה לתחום הצומת וזאת, שלא לצורך.

בתיק שבנדון, לא הוגשה כל ראיה נוספת, שיש בה כדי להכריע בדבר האחריות לגרם התאונה, מלבד עדויות הצדדים, שכן הראיות שהוגשו מטעמם של ע"ת 2 ו-3, אין בהן כדי לסייע בקביעת אשמו של מי מהצדדים בתאונה.

בניגוד לגרסתה העקבית של הנאשמת, באשר לאופן בו נהגה, עובר לתאונה, הרי שעדותה של המעורבת לא הייתה עקבית וגרסתה במשטרה לא הייתה לזו שהוצגה בבית המשפט, כך שלא ניתן היה להבין, היכן החלה לבלום ונפלה מרכבה, האם לפני הצומת או בתחום הצומת וכן, לא ניתן היה לקבוע באופן חד משמעי, אם הנאשמת אכן החלה בביצוע הפניה שמאלה אם לאו ובסיכומי, טען, בצדק, ב"כ הנאשמת באשר לסתירות אלה.

באשר לסוגיה של שימוש בטלפון נייד במהלך התאונה, אין זה סביר בעיני כלל ועיקר, כי עדת תביעה 4, הייתה שומעת מפי הנאשמת כי שוחחה או יתרה מזו, סמסה במהלך הנהיגה והתאונה ולא הייתה מוצאת לנכון לחקור אותה לעומק בהקשר לכך ולכן, מקובלת עלי גרסת ההגנה, לפיה מדובר בטעות קולמוס בלבד.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, לא הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל ספק סביר ולכן אני מזכה את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתן היום, א' תמוז תשע"ו, 07 יולי 2016, במעמד הצדדים.